



Bez struje, bez vodovoda, proplanak okružen gustom šumom i 36 hrabrih skauta pišu istoriju Odreda izviđača "Nadel". Nakon 13 godina rada, starčevački izviđači realizovali su svoj prvi samostalni tabor u okviru reaktiviranog odreda. Tabor je najsloženija aktivnost jednog odreda, jer zahteva puno opreme, jaku logistiku i odgovarajuće resurse u ljudstvu. Usklađivanje ovih faktora nije lako, pogotovo ako je organizacija volonterskog tipa, a svest društva o potrebama mladih u nezavidnom položaju. Potrebna je posebna istrajnost i jaka volja, kakva se može dobiti samo slogom i sinergijom članova.

Tabor je realizovan u blizini Devojačkog bunara od 13. do 19. jula, a same pripreme vršene su od početka godine, odabirom lokacije, procenama mogućnosti i kapaciteta i konačno - sumiranjem svega kroz elaborat. Priprema terena i podizanje kampa započelo je tri dana pre taborovanja. Konačari: Jelena, Lara, Bojan M., Bojan J. i Marko imali su pred sobom zadatak da isplaniraju teren kako bi kamp bio bezbedan i funkcionalan, podignu šatore za spavanje, šator trpezariju i kuhinju, izgrade patent za tuširanje, patent za umivanje, latrinu, podignu jarbol i snime okolni teren za potrebe aktivnosti na taboru. Lokalno stanovništvo znatiželjno je prilazilo i raspitivalo se o predstojećim zbivanjima, prateći razvoj kampa, ali i upoznavajući konačare sa karakteristikama terena i trasama kretanja divljih životinja. Ispostavilo se da je naš proplanak često na trasi lisica, što su i sami konačari iskusili već prve konačarske večeri. Kako izviđači žive u skladu sa prirodom, međusobni "dogovor" je bio da se jedan deo prostora ostavi slobodan kako bi i ona mogla neometano da se kreće, pa neprijatnosti nije bilo. Najveću nevolju konačarima zadao je patent za tuš, jer je bilo potrebno da se stubovi dobro ukopaju i podupru u peskoviti teren, kako bi izdržali pritisak od preko pola tone vode. Na kraju trud se isplatio i najbitniji objekti kampa bili su spremni pa je tabor mogao da počne.

Po dolasku ostalih učesnika, usledila je raspodela po šatorima, nakon čega je održan uvodni govor i podeljeni prvi zadaci. Prvi dan protekao je u upoznavanju sa novim ambijentom i pomoći u završnim radovima kampa poput ograde, opremanja trpezarije, dopremanja vode i prikupljanja drva za logorsku vatru. Pred večeru izviđači su imali prvi svečani zbor za spuštanje zastave. Uz zvuke trube za spuštanje i himne Srbije za podizanje zastave, ova ceremonija ponavljala se i u narednim danima.

U danima koji su usledili organizovano je ukupno 11 radionica sa temama: izvlačenje i spust užetom, sportske i izviđačke igre, šatorizacija, snalaženje u prirodi, ručni rad, peščani i sunčani sat, vrste ognjišta i paljenje vatre, topo karta i orijentacija, praćka i preciznost, pionirski alat i signalizacija. Pored radionica izviđači su imali dva hajka kroz ambijente obližnjih šuma, jedan noćni hajk (pešačenje kroz prirodu) i jedan sa trasom od 13 kilometara, gde su na kraju čekali drugari iz drugih odreda. Svakodnevno su organizovana osvajanja veština i veštarstava po izboru, od kojih je najizazovnije bilo polaganje za kurira, jednog dela posebnog programa koji zahteva jaku volju i izdržljivost. Večernji sati bili su ispunjeni izviđačkim pričama i druženju oko logorske vatre, gde su se razmenjivali utisci i stečena iskustva. Nakon toga usledila bi

dežurstva. Takođe je organizovana igra "tajni zadatak", u kojoj su izviđači trebali da pomažu određenom prijatelju u tajnosti. Na kraju tabora dodeljena su priznanja: za najboljeg izviđača na taboru proglašen je Danilo Radosavljević a za najbolju planinku - Teodora Jović.

- Proveo sam sedam dana u Deliblatskoj peščari. Dao sam sve od sebe u svim aktivnostima. Bilo mi je super i jako zabavno. Struje nije bilo, koristili smo ručni alat, dopremali vodu. Kada bi nam bilo dosadno uvek bi nas neko zasmehovao. Bilo mi je super. Jedva čekam da se ovo iskustvo ponovi - kazao je Danilo. Teodora dodaje da je njeno vreme provedeno na taboru bilo fenomenalno i maksimalno iskorišćeno: - Svakodnevne radionice doprinele su tome da naučim mnogo korisnih stvari koje mogu da primenim u svakodnevnom životu. Nije važno da li pomažem u kuhinji, dižem šator, pomažem u sređivanju kampa, pešačim ili sedim oko logorske vatre, ono što je bitno je druženje i međusobno pomaganje. Izviđače ni najveća vrućina ne može sprečiti u onome šta su naumili. Ponos je nositi maramu Odreda "Nadel" i biti član najbolje družine na svetu - istakla je, i poručila svoj deci koja žele da upoznaju sebe i okolinu da se učlane u izviđače.